

Minnen från min barndoms jul Julottan i gammelkyrkan i slutet av 1870-talet.

Julen har i alla tider kallats barnens högtid och har väl alltid lämnat kvar i barnens minne ett intryck, som varar så länge man lever. Denna högtid fröjdas man åt långt förut, och hur enkelt det än var, så blev det ändå något särskilt till jul.

Inte minst hägrade en skjuts till julottan i Särna kyrka i sällskap med föräldrarna, med bjällerklang och stickbloss. Vid 1-tiden julnatten satte man ut de första stickblossen och vid 3-tiden flera. Nu började kyrkobesökarna samlas, och det största sällskapet utgick från den gamla Buskgården. Under färden upphunnos flera skjutsar som rest förut och större delen hade stickbloss. Det kunde bli 10 hästar och däröver, när alla samlats.

Under snöfattiga förejulsvintrar kördes sjövägen. Sådana år var det särskilt efterlängtat av Särnaborna att få se den långa raden av skjutsar från Heden med sina stickbloss komma över den långa sjön med landning vid prästgården.

Kl 5 började julottan i den av hemstöpta talgdankar belysta gamla helgedomen, där den kära julpsalmen "Var hälsad sköna morgonstund" gemensamt sjöngs utan orgel, varpå julottepredikan med påföljande högmässa förrättades av kyrkoherden C. G. Godenius, som var en väldig ordets förkunnare, och med liv och värme predikade om fridsfurstens födelse och höll sina åhörare i andakt och vördnad för Guds ord. Jag som barn somnade så småningom in, fick en knuff av min fars armbåge då och då, tittade yrvaken en liten stund på kyrkoherden i predikstolen, samt på änglaskulpturerna kring altartavlan framme i koret, tills de tycktes bli rörliga, men så somnade jag igen.

Och när den gamla kära julpsalmen "Den signade dag, som vi nu här se", sjungits gemensamt och gudstjänsten var slut, började det dagas.

När man kommit ut ur kyrkan, anträdde den milslånga vägen till Heden igen, då merendels i skilda grupper.

Busk Jonas Jönsson
Särnaheden

Publicerat i Mora Tidning den 28 december 1945